

SÉTATÉR

Kocsis Francisko

NINCS HALADÉK

A szépség óhatatlanul zsarnoki.

A politikusokat rá kellene venni, hogy naponta elolvassanak egy verset, kötelezni őket, hogy ismerjék népük kimagasló költőit, s megbízatásuk lejártával adjanak számot szellemi örökségükről. Amennyiben nem tanultak semmit, vagy nem megfelelő szerzőkre bukkantak, vagy menthetetlenül gazemberek. Kímélet nélkül ki kell osztani őket, hogy sajnálják, amiért olyasmibe ütötték az orrukat, ami nem nekik való.

Saját bőrömmön tapasztaltam: Romániában nincsen törvénykezés, csupán ítéleteket hoznak.

Nem szeretnék az erő elve és az elvek ereje közé szorulni. Nem félek, csak attól tartok, képtelen lennék eredményesen szembeszegülni vagy kiállni valami mellett.

Az igazságnak nem kellene ügyvédet fogadnia.

Az irodalom nem életutánczat – egy másik élet. Egy, a mienknél határozottabb valóság.

A győzelmet a legyőzöttek meglétével igazolják.

A lélek nem hazudik, az ész szokott alakoskodni.

Ne magasztalj szándékokat, dicsérd az eredményeket. Nem számít, milyen ritkán kell kinyitni a szádat, mennyire tétováznak majd az ajkaid, mennyire visszafogottak a jelzőid. Legalább nem jutnak a szélbe szórt homok sorsára.

A nemek közti egyenlőtlenségről: a férfi ölel, a nő hagyja magát megölelni. Minek változtatni a jól működő dolgokon?

Mindenki a saját gondoljai szemüvegén át gondolkodik.

A törvény kijátszása nem jelent szabadságot: egy ilyen mutatvány inkább a szabadság eszméjének a megsértését jelenti, balkáni változatban.

Néha az élnivágás annyira erős, hogy nem hagyja élni az embert.

Szavamat adom a csillagoknak, hogy megmaradnak a saját helyükön.

Manapság írónak lenni önkéntességet jelent. De soha nem is volt ez másként. Az irodalmat önkéntesek csinálják. Senki nem kényszerített arra, hogy írók legyünk. Talán ezért műveljük annyira önpusztító módon, maradéktalan odaadással. Sajnos, egyetlen író mellé sem rendelnek termésére ügyelő jó intézőt. Ő ugyanis nem kupeckedik, hanem megajándékozik.

Olyan létben részeltettünk, amelyből lehetetlen kiűzni a tragikumot, legfeljebb elviseljük azt.

Csodálom az intelligenciát, de az érzékenységet kedvelem.

Nemcsak azért vagyunk itt, hogy éljünk és a boldogságban reménykedjünk, hanem hogy le is zárjuk ezt az életet.

A napnál is világosabb: nehezebb prózát írni, mint verset. A versben felkavarhatod a vizeket, a prózában le kell ülepítened őket.

Álomba és feledésbe menekülni megfelelő gyógyír az apróbb bajokra, a feloldhatatlan gondokra csak az örök álom nyújt megoldást.

Az emberek kevésbé megértők a mások gyengeségeivel szemben. Mikor erre ráébrednek, akaratlanul is farkasokká változnak.

Csak a kellemes pillanatokot tartjuk észben, azt, hogy melyik napon került rájuk sor, már nem.

Meg kell békülnöd a gondolattal, hogy az vagy, aki vagy, nem pedig az, akinek gondolod magad, vagy aki lehetnél.

* Kocsis Francisko: *Ceea ce nu se amână. Reflecții, însemnări, resemnări* (Nincs haladék. Reflexiók, feljegyzések, belenyugvások), Editura Ardealul, Tg. Mureș, 2019.

CSEKE GÁBOR fordítása